

Hemelvaart

Mar. 16, 15-208

Liefde, beste mensen, laat zich niet dwingen. Die uitdrukking kent iedereen wel. En als regel is iedereen het er ook mee eens. Want je voelt liefde voor iemand of je voelt het niet. Daar kun je niets aan doen. Liefde komt spontaan, of ze komt niet. En: de liefde komt maar al te vaak van één kant, zoals we allemaal wel eens zullen hebben ervaren. Je kunt niet iedereen liefhebben. Je kunt zelfs niet iedereen aardig vinden. Er zijn mensen die je niet liggen, of waaraan je zelfs een bloedhekel hebt, en dat soms ook nog met goede redenen. Ook dat laat zich niet dwingen. Het is niet anders en daarmee zullen we moeten leren leven. Is daarmee alles gezegd?

Nee, daarmee is niet alles gezegd, zo houden de lezingen ons vandaag voor. In de Handelingen hoorden we straks van een bijzondere ontmoeting. Petrus, de jood, ontmoet Cornelius, de heiden, ook al is hij dan een zogenaamde godvrezende heiden, d.w.z. iemand die het joodse geloof aanhangt zonder zelf jood te worden. Deze ontmoeting is een doorbraak, want het was joden eigenlijk verboden om in het huis van een heiden de maaltijd te gebruiken, omdat die maaltijd niet koosjer kon zijn. Maar Petrus had kort tevoren een visioen gehad waarin God hem openbaarde dat alles wat Hij geschapen heeft, dus ook alle voedsel, rein is en gegeten mag worden.

Niettemin was het een hoge drempel waar Petrus overheen moest om bij die vreemdeling te gast te kunnen zijn, omdat vele joden, ook Christen-joden, hem dat niet in dank zouden afnemen. We mogen zijn moed dan ook bestempelen als een daad van liefde. Want Petrus ziet in, dat God evenveel van deze heidenen houdt als van zijn eigen mensen, de joden. Deze ontmoeting tussen Petrus en Cornelius markeert het punt dat het evangelie van Jezus Christus opengaat voor de zogenaamde heidenen, dat wil zeggen voor alle mensen.

Liefde overschrijdt drempels, liefde overschrijdt grenzen, liefde overschrijdt verschillen tussen mensen en volken. Tussen rassen en talen. Ook tussen mensen en volken die elkaar eigenlijk niet liggen.

Het evangelie dat we zojuist hoorden, gaat helemaal over die liefde. Jezus laat er geen enkel misverstand over bestaan: Zoals de Vader mij heeft liefgehad, zo heb ik ook jullie lief. En: als jullie in mijn geboden blijven, zullen jullie in mijn liefde blijven. Dit is een belangrijke zin, want hieruit blijkt dat liefde véél meer is dan een spontaan opkomend gevoel dat je niet in hand zou hebben. De laatste zin van het evangelie luidt niet voor niets: “Dat gij elkaar liefhebt, dát is mijn gebod”.

Dit houdt niet in dat wij mensen die ons haten, vervloeken en mishandelen nu ineens aardig moeten gaan vinden, maar wel dat wij achter het van haat en afwij-

zing vertrokken gezicht van de ander een mens blijven zien. Een mens die is als wijzelf. Net als wij hunkerend naar een beetje liefde en mededogen. Deze waarheid kan bijna niet beter worden geïllustreerd dan eens door een vrouw aan het front, die schone doeken legde om de wonden van een vijandelijke soldaat, om zijn lijden te verzachten. Niet omdat ze van die man hield. Misschien haatte ze deze vijand evenzeer als iedereen. Maar haar daad was, misschien wel juist daarom, een daad van liefde. Amen.

Jan van de Laar, pastor